

Царкиня „Алени устнички“ имала толкова остър слухъ, че, като лежала нощъ на постелката си, слушала, какъ плачатъ мъничкитъ гладни дѣчица, и отъ това не могла да заспи.

И щомъ на небето изгрѣвала луната, царкинята тихичко се измъквала изъ спалнята си къмъ вратата. Тя шепнѣла нѣщо на стражитъ, и тѣ я пущали, като не смѣяли да я прѣтрѣсватъ. А въ това врѣме царкинята държала подъ бѣлата си намѣтка кошница пълна съ плодове — толкова голѣма, каквато могли да носятъ нѣжнитъ ѝ ржчички.

Тя бързала съ нея къмъ една полянка въ гората, дѣто я чакала тѣлпа гладни, измжчени хора. И тогава наставало радостъ! Сѣдали тѣ наоколо ѝ, и тя раздѣляла плодетъ на всички по равно, а малкитъ дѣчица, които всѣкога оставяла до себе си, дори сама хранѣла. И когато дѣцата се наяждали, тѣ се смѣяли и плѣскали ржчички, а царкинята играла съ тѣхъ и сама се смѣяла като малко дѣте.

Ала щомъ звѣздитъ поблѣднявали и отъ къмъ морето подухвалъ утренъ вѣтрецъ, тя ги напущала и сѣщо като пѣргава птичка се скривала въ двореца.

Нѣкой отъ стражитъ, като искалъ да се отличи прѣдъ царя, обадилъ му за нощнитъ разходки на царкинята. Царьтъ се разгнѣвилъ до толкова, че я изпждилъ изъ двореца.

III.

Царкиня „Алени устнички“ излѣзла изъ двореца и, когато тежката врата скрѣцнала и се затворила, тя се почувствувала съвсѣмъ самичка на свѣта и горчиво заплакала. Тя плакала не за себе си, а за това, че не могла вече да помага на другитъ.

И тжжно се запжтила тя къмъ гората, като си мислѣла, че никому на свѣта вече не е нужна. Страхливо се крила тя отъ хората, за да не се досѣтятъ, че баща ѝ я пропждилъ отъ двореца и да го не осжждатъ.